

gen af artikel 235, som de to største partier i det danske Folketing lægger til grund, og det er overordentlig interessant.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Der er ingen grund til at strides om det, som er rent faktisk, og derfor vil jeg da gerne opregne, hvad det er for betingelser, der skal være opfyldt, for, at artikel 235 kan anvendes. Det fremgår i øvrigt af artiklen selv.

For det første skal den ønskede retsakt være påkrævet og for det andet for at virkeliggøre et af Fællesskabets mål. For det tredje skal den være inden for Fællesmarkedets rammer, og for det fjerde må Traktaten ikke i øvrigt indeholde fornøden hjemmel til vedtagelse af den pågældende retsakt.

Hvis disse fire betingelser er opfyldt, kan Rådet vedtage retsakten efter følgende beslutningsprocedure.

For det første: Rådet træffer beslutning med enstemmighed.

For det andet: Det foregår efter forslag fra Kommissionen.

For det tredje: Det foregår efter at have indhentet udtalelse fra Europa-Parlamentet.

Sådan er reglerne for anvendelsen af artikel 235. Den har, som det er blevet fremhævet, haft en betydelig anvendelse tidligere, men anvendelsen af artikel 235 er betydeligt reduceret igennem de senere år.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg vil da gerne takke ministeren for, at han på den klare og enkle måde nu forklarer, hvordan artikel 235 skal forstås. Jeg tror nu, at vi alle sammen hele tiden har været enige om, at det er på den måde den skal forstås, og det er på den måde, vi har behandlet den hele tiden. Vi står blot over for et lille problem, idet det tyske udspil til regeringskonferencen taler om en øget integration i EU, og det får de nu måske nok held til at skrive ind i Traktaten.

Pludselig er målsætningen lidt anderledes, end den i hvert fald var, da Danmark i sin tid tilsluttede sig i 1972. Så har de fuld ret til at gøre det, fordi der allerede dengang stod, at man skulle arbejde hen imod tættere samarbejde. Men nu vil man altså her i 1997 lave Traktaten om med øget integration, og så bliver artikel 235 utrolig uhyggelig.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu gjorde ministeren så opmærksom på nogle betingelser, som EU mener gælder for anvendelsen af artikel 235. De er knap så interessante i virkeligheden.

Det, der er mere interessant, er, hvilke begrænsninger grundloven lægger på anvendelsen af artikel 235. Der er de afgørende dokumenter jo de udtalelser, som blev afgivet af bl.a. professor Max Sørensen tilbage i januar 1971, da man fastslog, at artiklen har en begrænset rækkevidde. Den gør det kun muligt at udfylde huller, der måtte vise sig, og den kan ikke bruges til at udvide Fællesskabets virksomhed til områder, der ikke er dækket af Traktaten.

Det vil sige, at det skal forstås i en helt anderledes konkret form i forbindelse med bestemte kapitler i Traktaten og ikke i den brede form, som ministeren beskriver, og som jo er EU's forståelse af, hvordan man bruger artikel 235, og heller ikke i den brede form, som fru Charlotte Antonsen var inde på, hvor det blot er tilstrækkeligt at henvise til Unionstraktatens formålsparagraf.

Kent Kirk (KF):

Jeg synes, at den debat, som hr. Keld Albrechtsen forsøger at få i gang her, slet ikke drejer sig om dette beslutningsforslag. Beslutningsforslaget opfordrer regeringen til at sikre, at der ikke i EU træffes beslutning eller vedtages lovgivning ved brug af artikel 235. Det betyder, at det, hr. Keld Albrechtsen går efter, er at få et flertal i Folketinget til at pålægge den danske regering til enhver tid at sige nej til brugen af artikel 235, og det er jo noget helt andet end fortolkningen af artikel 235, og hvornår man kan bruge den. Så jeg synes nok, vi lige skal prøve at holde os til beslutningsforslaget.

Dér må jeg sige, at jeg forstår da godt Enhedslistens synspunkter, for Enhedslisten har jo den opfattelse, at alt, hvad man kan finde for at sabotere Det Europæiske Fællesskab, skal man bruge, og så finder man selvfølgelig artikel 235 som en god anledning til at prøve at gøre et angreb på det.

Men vi er altså uenige med Enhedslisten. Vi finder, at der kan være situationer, hvor Fællesmarkedet har behov for handling, som der står i artikel 235, og at man så kan bruge artikel 235. Jeg tror ikke, at man kan finde en eneste situation, hvor Enhedslisten vil sige, at der er behov for handling i Fællesskabet, og derfor kan jeg godt forstå Enhedslisten her.